

Intervenció del MHP Salvador Illa durant el Debat de Política General

Barcelona, 29 de setembre de 2026

Bona tarda a totes i a tots. Deixin-me començar per fer una referència al temporal de puja que està patint Catalunya. Ha afectat a diverses comarques. Afortunadament, malgrat la intensitat de les pluges, no hem de lamentar cap dany personal greu. A dos quarts de dues hi ha hagut 57 persones afectades, totes elles ateses pels serveis d'emergències mèdiques, 9 d'elles traslladades, 6 han estat menys greus i 3 han estat lleu. Hi ha hagut afectacions a les infraestructures, circulació i talls elèctrics. Vull agrair la prudència i la responsabilitat de la ciutadania, així com la feina feta per tots els serveis d'emergència, i vull també fer una crida a la prudència i a seguir les indicacions del servei d'emergència, perquè el temporal no ha acabat i s'està traslladant a les comarques gironines.

El primer debat de política general al Parlament de Catalunya es va celebrar el 25 de setembre de 1980; un debat obert pel llavors president de la Generalitat, Jordi Pujol, en un Parlament presidit per Heribert Barrera. Aleshores, la nostra era una democràcia que començava a caminar: El 1976 havíem celebrat la primera Diada a Sant Boi de Llobregat després de la dictadura franquista. Enguany en celebrem el 50è aniversari.

El 29 de setembre de 1977 havíem recuperat oficialment les institucions catalanes d'autogovern. El 23 d'octubre d'aquell mateix any, el president Tarradellas, feliçment retornat, pronunciava el cèlebre "Ja soc aquí" des del balcó de la Generalitat. El 18 de desembre de 1979 s'aprovava l'Estatut d'Autonomia. I el març de 1980 celebràvem les primeres eleccions democràtiques autonòmiques a Catalunya. Sense l'assoliment d'aquestes fites col·lectives, no gaudiríem de la democràcia, la llibertat, l'autogovern i la prosperitat de la que gaudim avui.

Sense la continuïtat institucional, el sentiment de pertinença, el sentit de país i sense el consens renovat de la ciutadania a favor de la convivència i del bé comú, tots ells sostinguts en el temps generació rere generació, avui no seriem la Catalunya que som. Tinguem memòria perquè un país sense memòria és un país sense futur. I Catalunya, senyores diputades i senyors diputats, té memòria i té futur. Prenguem també consciència del moment transcendental que viu el món. I els catalans i catalanes en tenim de consciència. Per això, sabrem situar Catalunya al costat correcte de la Història.

Aquell primer debat de 1980 va tenir lloc en un context molt difícil i amb certs paral·lelismes amb el nostre present. Els i les demòcrates d'Espanya, de tots els pobles d'Espanya, havien de lluitar aferrissadament per consolidar cada avenç democràtic enfront de la resistència de l'antic règim franquista. Ho feien sota els efectes demolidors de la crisi del petroli que afectava a les economies de tot el món (la inflació a Espanya era del 15,6%).

Avui, tal com assenyala el darrer Anuari del CIDOB, per primera vegada en dècades, els règims autoritaris superen a les democràcies al món. Avui, la guerra a l'Orient Mitjà ha provocat la pujada de preus del petroli amb el consegüent risc inflacionari que ja patim a Europa (la inflació avui a Catalunya és del 4%).

El 1979, la Unió Soviètica havia envaït Afganistan. Avui, Rússia continua la seva sagnant ofensiva contra Ucraïna. Ampliada amb accions bel·ligerants contra Europa. És imprescindible que els països de la Unió Europea impulsin una política de defensa integral i unitària per a protegir-nos millor.

Al novembre de 1980, hi va haver eleccions als EEUU que van dur Ronald Reagan a la presidència. Aquest novembre els EEUU afronten unes transcendents eleccions de mig mandat sota el preocupant risc d'interferències per part de la mateixa administració Trump. Al 1980, la Comunitat Europea comptava tan sols amb 9 països membres, però ja era un espai de prosperitat del qual molts països volien formar-ne part, inclosa Espanya. Avui, a la Unió Europea ja en som 27 de països.

Malgrat totes les dificultats i els aires anti-europeus que bufen en algunes latituds, Europa, que ningú ho dubti, continua essent el nostre espai de prosperitat, llibertat i democràcia. Malgrat el context d'incertesa global d'aquells anys, malgrat la gran tensió que vivia el país en plena Transició democràtica, els catalans i catalanes, no vam abaixar els braços ni ens vam deixar dur pel pessimisme. Vam exercir plenament el nostre sentit cívic guiats pels nostres valors.

Ho vam fer carregats d'esperança, de determinació i d'una voluntat que traspassava sigles, banderes i fronteres: la voluntat compartida de viure i conviure per obrir pas a la Catalunya del futur: democràtica, autogovernada, pròspera, plural i europea, amb la nostra llengua -el català- i la nostra cultura com a columna vertebral.

Això anhelàvem aleshores i això som avui: la Catalunya on hi caben totes els Catalunes. Avui ens toca a nosaltres estimar-la, servir-la i millorar-la. Perquè cap conquesta és irreversible: la democràcia, la prosperitat, els drets i les llibertats, la convivència cal conquerir-los cada dia.

Així ho fem amb cada habitatge públic que aixequem a Can Llong (Sabadell), amb cada escola que obrim com l'escola Paco Candel a l'Hospitalet de Llobregat, amb cada nou Mosso d'Esquadra que patulla per Ciutat Vella de Barcelona, amb cada bosc que preservem o quan fem arribar els serveis públics a cada poble.

A cada temps li pertoca la seva ambició i a nosaltres ens correspon assumir la nostra: fer de Catalunya un país més pròsper en un món en plena refundació. Si volem reeixir, hem d'elevat el llistó de la nostra exigència i excel·lència col·lectives.

Fer-ho amb la mateixa actitud positiva i esperançada de les generacions que van somiar i van fer possible la Catalunya que som. Fa 50 anys, estava tot per fer. Estava per fer la mateixa democràcia. Estaven per fer les institucions catalanes estatutàries. Estava per fer la nova administració catalana. Avui Catalunya està més i millor preparada. Tenim institucions sòlides. Tenim un Govern que governa. Tenim una economia dinàmica. Tenim una societat més cohesionada.

Seria un error pensar que tot aquest progrés i aquests avenços han estat fruit de la inèrcia històrica. No és així. Són fruit de l'esforç de milions de persones. Preguntem als nostres avis i àvies quants anys costa guanyar-los i en quan poc temps els podem perdre. No banalitzem, doncs, tot el que hem aconseguit. Avui Catalunya ho té tot per guanyar el futur que nosaltres, tots i totes, decidim. No ens deixem paraitzar per la indecisió, no ens deixem endur per la por ni ens deixem intimidar pels profunds canvis que viu el món. Anticipem-nos.

El futur no està escrit. Ni abans, ni avui. Tinguem el coratge d'escriure'l. Cadascú de nosaltres des de la responsabilitat que li pertoca: L'Administració, funcionant. El Govern, governant. El Parlament, legislant. L'oposició, aportant. Però tots amb el mateix deure: servir a Catalunya i a la seva gent. A la Catalunya que som. A la Catalunya del segle XXI. A la Catalunya on hi caben totes les Catalunyes.

Senyores i senyors diputats, a la darrera assemblea de les Nacions Unides celebrada la setmana passada ha quedat palesa la veritable contesa que hi ha al darrera dels canvis que viu el món. Darrere del canvi climàtic, del canvi tecnològic i del canvi demogràfic hi ha una pugna transcendental que decidirà avui el nostre esdevenir: O democràcia o autoritarisme.

Hi ha una erosió intencionada, persistent i desvergonçada de la democràcia, del dret internacional i de les institucions multilaterals. La intenció és clara: substituir-los per un món dividit en grans blocs i regit per la força, la cobdícia i la inhumanitat. O democràcia o autoritarisme. Ningú pot eludir aquesta decisió.

Catalunya, com ha fet al llarg de la seva història, tria democràcia. La democràcia és avui la nostra principal causa. No és una causa abstracte. En depèn el nostre model de vida i de convivència. En depèn continuar essent una Catalunya fraternal i regida pels valors humans. En depèn continuar essent una Catalunya que situa la igualtat real, la llibertat i la dignitat de totes les persones al centre.

En depèn continuar essent una Catalunya regida pel bé comú de tots els seus ciutadans i no pas pels interessos de cap potència internacional o conglomerat econòmic. La democràcia s'ha de defensar i exercir cada dia. En aquest Parlament, en cada ajuntament, en cada institució. També a cada escola, a cada barri i a cada poble. La democràcia també s'ha de defensar al món digital, a les xarxes socials i a cada pantalla.

És imprescindible evitar la concentració de poder en unes poques plataformes tecnològiques que posen en risc la veritat mateixa i el veritable sentit de la democràcia: un ciutadà, un vot. S'està intentant consolidar una idea perniciosa: que la democràcia no és capaç d'oferir resposta a les necessitats dels seus ciutadans. Això és fals.

La democràcia és la garantia per impulsar polítiques a favor del bé comú, la garantia per desplegar un estat del Benestar per a tothom i uns serveis públics per a tothom. És la democràcia la que ens permet a cadascú de nosaltres viure, estimar i pensar en llibertat. Allà on creix l'autoritarisme, es qüestionen drets, principis i valors que ens ha costat molt guanyar. Allà on creix l'autoritarisme la gent -famílies, joves, treballadors- viu pitjor. Allà on creix l'autoritarisme les dones pateixen discriminació. Allà on creix l'autoritarisme, les persones més vulnerables són perseguides.

Avui tots els demòcrates europeus, de Barcelona a Berlín, de Tarragona a París, de Lleida a Kiíiv, de Girona a Copenhaguen tenim una causa política superior i ineludible, la causa comuna de tots els ciutadans de Catalunya, de la resta d'Espanya i de la Unió Europea, més enllà d'ideologies i creences. Aquesta causa és la Democràcia. Catalunya està i estarà en primera línia.

Per això, em plau anunciar-los el proper mes de novembre Catalunya acollirà una Conferència de Regions per la Democràcia. Volem reunir a Catalunya governs i territoris del món compromesos amb la democràcia, l'Estat de dret i els valors europeus. Volem construir

aliances convençuts que els i les demòcrates som majoria. El que cal és fer sentir la nostra veu i construir aquesta gran aliança democràtica.

Més democràcia, senyores diputades i diputats, i més Europa. Al 2026, res no és políticament possible des de la solitud. Per resoldre els principals reptes de Catalunya -canvi climàtic, canvi demogràfic i canvi tecnològic- necessitem l'escala europea. Si no volem ser simplement espectadors en aquest món, Europa és l'espai i l'escala que necessitem. Hem aconseguit que avui Catalunya tingui més presència, més veu i més capacitat d'influència a Europa. Ara hem d'enfortir encara més aquesta influència.

Parlo del marc financer plurianual de la Unió Europea per al període 2028-2034. Parlo de competitivitat i de política industrial. De les polítiques digitals i de la intel·ligència artificial. De la descarbonització de la nostra economia. De l'autonomia estratègica europea. De l'accés a l'habitatge. I de la defensa dels nostres pescadors i agricultors.

Per això Catalunya ha de ser-hi. Amb veu pròpia i amb llengua pròpia. No tinc cap dubte que el català serà llengua oficial de la Unió Europea. Ningú va dir que seria fàcil, però tampoc ningú havia fet tant com ara per aconseguir-ho. Amb perseverança, amb diplomàcia i amb la unitat de tots els governs -espanyol, català i governs aliats- aconseguirem la oficialitat del català a la Unió Europea malgrat els impediments per part dels qui no entenen la nostra pluralitat.

Catalunya seguirà defensant els seus interessos i les seves propostes. Construïnt aliances. I contribuint activament a una Europa més forta, més federal i més competitiva. Tenir més veu i més influència comporta també tenir més responsabilitat. L'hem d'exercir a casa nostra i més enllà. El futur d'una Europa basada en la llibertat, en la democràcia, en la cooperació entre pobles i en la pau està en joc a Ucraïna. Des de les nostres ciutats i pobles no sentim l'estrall de les bombes, però el patiment i el sacrifici del poble ucraïnès és també el nostre. Ahir mateix Kiiv va patir un atac injustificable, atacant una instal·lació hospitalària i el centre de ciència. La defensa d'Ucraïna és la defensa d'Europa i la defensa de Catalunya.

Per això, Catalunya està al costat de la seva població i del seu futur europeu, com vaig transmetre personalment al president Zelenski. Volem que aquest compromís tingui continuïtat, estructura i resultats concrets en benefici mutu. Per això els anuncio que el Govern posarà en marxa un Programa Catalunya-Ucraïna.

Un programa que reforçarà la contribució de Catalunya a la reconstrucció d'Ucraïna, i que mobilitzarà les capacitats del conjunt del país: el nostre sistema de salut, les universitats i centres de recerca, els governs locals, la cooperació, la societat civil i el nostre teixit econòmic. La història, els valors i el futur d'Europa ens reclamen altura de mires i ens reclamen valentia.

El compromís, l'ambició i la implicació de Catalunya amb una nova Europa més unida, més federal i amb més autonomia estratègica és ferm i clar. Catalunya vol exercir el lideratge que li correspon pel pes de la nostra economia i de la nostra cultura, per la nostra vocació inequívocament europea.

Al segle XXI la protecció i seguretat d'Europa l'hem d'afrontar de manera integral i en el sentit més ampli.

Amb una estratègia que englobi tots els àmbits que entren en joc quan parlem de defensa: tecnologia dual, Intel·ligència Artificial, infraestructures energètiques. Catalunya pot liderar les solucions que necessitem a Europa. Som un país amb una base industrial sòlida, diversificada i amb capacitat exportadora. Som un país amb una excel·lència reconeguda internacionalment en recerca i innovació.

Amb el Pla Catalunya Lidera hem activat inversions de gran magnitud en innovació tecnològica, modernització industrial i energies alternatives. Alguns exemples són la fàbrica d'Intel·ligència Artificial europea que acollirà el SuperComputing Center de Barcelona, el Trident Innovador per a la creació de "xips", la Vall de l'Hidrogen a Tarragona o la Gigafàbrica de Mora La Nova.

El Pacte Nacional per a la Indústria 2026-2030 mobilitza una inversió superior als 5.000 milions d'euros. Comptem amb un programa per capacitar fins a 400 empreses catalanes perquè puguin accedir al sector de la seguretat i la defensa. La indústria dual preveu crear 10.000 llocs de treball a Catalunya fins al 2030, segons estimacions de la Cambra de Comerç de Barcelona. Més Europa vol dir més implicació per ser una Catalunya més influent i més pròspera: a Europa, a la Mediterrània i al món. Una Catalunya que tampoc oblida el patiment de Gaza i el genocidi que està patint el poble palestí. Catalunya segueix i seguirà al costat de Palestina.

Senyores diputades i senyors diputats, mentre el món es transforma, a l'altre costat de les parets d'aquest Parlament, Catalunya avança, progressa, s'esforça, es mou: Prop de 4 milions de persones han sortit de casa per anar a la feina. Mai abans hi havia hagut tants catalans i catalanes treballant. 347.995 són cuiners i cuineres, cambrers i cambreres, professionals que ens obren el seu bar, el seu restaurant o el seu hotel.

Si, en soc molt conscient: 343.000 persones han començat el dia cercant feina. És la xifra d'atur més baixa (7,9%) però ho seguirem fent tot perquè disposin de l'oportunitat de treballar que mereixen. 581.840 autònoms i autònomes s'han llevat per seguir amb la seva activitat. Més de 61.000 homes i dones de la pagesia, la ramaderia i la pesca han sortit a feinejar per proveir-nos d'aliments de qualitat.

Més de 100.000 professionals del Tercer Sector tenen cura dels qui més ho necessiten i de la gent gran. Més de 900.000 voluntaris i voluntàries fan de Catalunya un exemple de solidaritat. Si, en soc plenament conscient: avui hi ha 350.000 menors de 16 anys a Catalunya que es troben en risc de pobresa. Una xifra inacceptable.

No tanquem els ulls a la realitat ni amaguem el cap sota l'ala. Tenim els ulls ben oberts per transformar-la: L'augment del Salari Mínim i l'increment de les transferències socials han fet que la renda del 40% de la població catalana amb menys ingressos creixi a un ritme més ràpid que la de la resta de catalans.

Més de 700.000 alumnes es beneficien dels vals escolars per ajudar les famílies a fer front a les despeses de l'inici de curs i 230.000 infants i joves es beneficien de les beques menjador. Avui, més de 100.000 metges, infermers i infermeres vetllen per la nostra salut als hospitals i als CAPs. Ja hem assolit els 39.000 investigadors i investigadores que avui han obert la porta del seu laboratori per trobar solucions a malalties.

1,6 milions d'alumnes omplen les aules per aprendre i créixer acompanyats de 94.422 mestres i professionals. Gairebé 180.000 alumnes han anat a un centre de Formació Professional, xifra rècord, per aprendre un ofici o una feina carregada de futur. I 150.000 persones adultes, d'aquí i d'arreu del món, estan aprenent català gràcies al rècord de places que hem obert. Uns 500 esportistes d'alt rendiment s'han despertat per a entrenar i situar l'esport català al primer nivell mundial, al costat dels més de 700.000 esportistes federats.

166.200 artistes, creadors i creadores de totes les disciplines, professionals culturals estan situant la cultura i la llengua catalanes a cotes d'excel·lència, de reconeixement internacional i de consum mai abans assolides. Tot aquest capital humà, senyores diputades i senyors diputats, és la nostra principal força. És la força del nostre present i és la força del nostre futur. Aquest és el veritable sentit quan diem que Catalunya és la seva gent, nascuda aquí i vinguda d'arreu.

Sentim-nos orgullosos de la nostra capacitat, admirable i admirada arreu del món, perquè persones nascudes a diferents indrets -d'Andalusia a Extremadura, del Marroc o Colòmbia- es senten avui catalans i catalanes de ple dret, amb igualtat de drets i amb igualtat de deures per complir.

La Catalunya on hi caben totes les Catalunyes. Una Catalunya de totes les Catalunyes que reconeix l'autogovern de l'Aran. Aquest Parlament ha reconegut la singularitat política i administrativa. Reconeixent que hem acompanyat amb fets: hem aprovat el nou sistema de finançament amb l'Aran per a guanyar capacitat en la gestió dels serveis públics.

Els 8,2 milions de ciutadans i ciutadanes que som avui, tots i totes, sense distincions, son la raó de ser de totes i cadascuna de les paraules que avui els hi adreço, de totes i cadascuna de les mesures, accions i decisions del Govern. Son la raó de ser del projecte de país, de la Catalunya que em vaig comprometre a fer realitat i que estem fent realitat.

Mai cap projecte familiar, personal o empresarial com els que ara mateix, dia rere dia, estan sorgint a Catalunya s'ha fet realitat des del pessimisme ni des de la queixa permanent. Darrere de cada nova llar, de cada nou comerç de barri, de cada empresa emergent, de cada creació artística o descoberta científica hi ha immenses dosis de convicció, d'ambició ben entesa, de realisme, de treball, de valors, d'esperança i de confiança.

Exactament el mateix passa amb el conjunt del país. Demano confiança en el futur col·lectiu que tenim per endavant. Confiança acompanyada de dos elements indispensables perquè aquesta confiança arrel: Estabilitat i responsabilitat. Estabilitat perquè les institucions funcionin, perquè totes les mesures que estem impulsant donin el seu fruit. Estabilitat per a executar fins el darrer euro del major pressupost de la història de la Generalitat i responsabilitat per posar els interessos de Catalunya i de la seva gent per davant. Com espero que farem amb la nova etapa que hem obert per assolir un consens de país per l'educació que Catalunya necessita.

Senyores diputades i senyors diputats, la mirada al país de cadascú és lliure. La mirada que escollim és la mesura de la nostra ambició per a transformar la realitat. Jo tinc clara la meua mirada: Confiada perquè confio en Catalunya i en la seva gent. Realista perquè conec Catalunya i conec la seva gent.

Ambiciosa perquè sé que Catalunya i els catalans i catalanes podem aconseguir tot allò que ens proposem. Esperançada perquè l'esperança és el que ha fet avançar Catalunya al llarg de la història. Ho he vist també a la mirada dels joves de "Xamfrà" un magnífic projecte socioeducatiu del Raval de Barcelona. De la Laura, la Martina, l'Enric, el Tomás, el Joan, el Miquel i la Lucía, els alumnes amb millors notes de les Proves Accés a la Universitat.

De la Nadia Blagorodnova, premi nacional de Recerca, que investiga a l'Institut de Ciències del Cosmos de la Universitat de Barcelona. Ho he vist a la mirada dels magnífics professionals del CAP Almenar al Segrià. A la mirada dels extraordinaris Bombers, Agents Rurals i serveis d'emergència que aquest estiu han donat un nou exemple de compromís i professionalitat.

A la mirada de les gairebé 800 famílies acollidores que ofereixen una llar als infants que ho necessiten. També a la mirada dels arquitectes catalans d'ARquitectes que estan fent realitat l'ampliació del Museu Nacional d'Art de Catalunya. I a la mirada dels científics i científiques que tenim al Campus Hipra de Girona, al Hub Forestal d'Olius (Solsonés), a les universitats, als hospitals i a les empreses punteres d'arreu del món que han triat Catalunya. Tot plegat, senyores diputades i senyors diputats, no és per casualitat. Tot això succeeix perquè fem possible que succeeixi.

Per això podem afirmar que avui Catalunya està millor que fa dos anys. Avui Catalunya és un país millor per a tothom. La situació de Catalunya és bona. És bona i ho serà més encara. Perquè Catalunya té bons fonaments i ambició renovada. Perquè som una Catalunya més unida, més pròspera, més segura, més cohesionada.

Més unida. Em vaig comprometre a unir i servir Catalunya com a president de la Generalitat. Avui Catalunya torna a ser un projecte col·lectiu per a tots els catalans i les catalanes. Catalunya no és un projecte "únic" ni d'una part, és un camí que volem caminar junts, perquè permet avançar en molt diverses direccions que sumen trajecte i que responen a la nostra diversitat que ens enriqueix i ens honora.

Si a algú li sembla poca cosa, que faci memòria: no li cal anar gaire enrere per veure que quan les costures de la nostra convivència s'han esquinçat, Catalunya s'ha empetitit i ha anat pel pedregar. És el moment de convertir "l'unir i servir" en "donar i rebre". Farem més gran Catalunya si cadascú dona el millor d'un mateix.

Farem més justa Catalunya si cadascú rep allò que necessita. Ara tenim per davant un camí cap al futur més ample, amb més carrils, on hi hem de ser tots i totes i on hem de poder-hi contribuir tots i totes. Avui, malgrat les reticències d'uns i l'escepticisme d'altres, som molt a prop d'aconseguir-ho.

La Llei Orgànica d'amnistia per a la normalització institucional, política i social a Catalunya, aprovada per la majoria absoluta del Congrés dels Diputats, té l'aval del Tribunal de Justícia de la Unió Europea i del Tribunal Constitucional. La seva aplicació és d'obligat compliment sense més dilacions. I així serà, com sempre he defensat.

Com a president de la Generalitat de Catalunya, vull que en el proper debat que tinguem en aquest Parlament, comptem amb la presència del president Puigdemont. Vull que el president d'ERC, Oriol Junqueras, vegi restituïts els seus drets de participació política i cívica. Vull que a la resta de diputats encara encausats, els senyors Lluís Puig i Josep Maria Jové, també se'ls apliqui l'amnistia tal com la va concebre el legislador. Vull que a la resta de diputats encara

encausats, els senyors Lluís Puig i Josep Maria Jové, també se'ls apliqui l'amnistia tal com la va concebre el legislador i així al conjunt de ciutadans que han de ser beneficiaris i que encara no han vit que els hi sigui aplicada. Ho vam dir aleshores i ho tornem a dir avui: la immensa majoria de ciutadans i ciutadanes, de Catalunya i d'Espanya, apostem pel retrobament, pel diàleg, per la convivència i per un nou futur. Així ho vam expressar, així som, així ho vivim i així serà. No hi ha volta de full.

Més pròspera, més prosperitat compartida. Avui, la Catalunya retrobada, genera més prosperitat i no volem posar-la en risc tornant a les divisions del passat: Superem els 300.000 milions per segon any consecutiu: el PIB català arriba als 334.765 milions d'euros el 2025. Tornem a créixer per sobre d'Espanya i de la UE: el PIB català avança un +3,0 % interanual el segon trimestre de 2026, quatre dècimes més que el conjunt de l'Estat (+2,6 %) i 1,6 punts per sobre de la Unió Europea (+1,4 %).

Senyores diputades i senyors diputats, aquestes no son unes xifres estadístiques i prou. Son molt més. Darrere de cada euro, de cada dècima de creixement hi ha més feina, més oportunitats i més esperança per a les famílies catalanes. Generar prosperitat és la condició *sine qua non* de tot projecte de país que vulgui millorar la vida de la seva gent i oferir-los un futur.

No ho menystinguem, tan sols cal veure les xifres dels països fins ara considerats motors de la Unió Europea. Com he defensat i no em cansaré de repetir, amb generar prosperitat no hi ha prou. Cal repartir-la millor, amb justícia i amb equitat. Si Catalunya creix i genera prosperitat, aquesta no es pot quedar en mans d'uns pocs. Ha d'anar a les butxaques de les famílies, als sous dels treballadors, a les oportunitats per als joves i a reduir les desigualtats.

Avui a Catalunya ja estem repartint millor aquesta prosperitat: el PIB real per habitant ha augmentat un 4,2 % en dos anys i des del 2024 torna a situar-se per damunt de la mitjana de la Unió Europea. Al 2025 assoleix els 34.709,5 euros el 2025, un increment de 1.390,3 euros respecte al 2023 (+4,2 %), per sobre de la mitjana de la Unió Europea (34.100 €).

S'ha repetit per activa i per passiva que no es podia créixer, que no podíem atreure inversions ni millorar la nostra productivitat si s'apujaven salaris. A Catalunya augmentem la productivitat i augmentem salaris: La productivitat per hora treballada ha crescut un 1,1 % l'any 2025. Hem batut un rècord de creació d'empreses des de 2007: 18.210 entre gener i agost de 2026, 2.055 més que en el mateix període de 2024 (+12,7 %) i més de 50.000 empreses en els darrers dos anys.

Les empreses ja no marxen de Catalunya, sinó que hi venen. Hem recuperat la seu de grans empreses (Critería, Banc Sabadell o Molins). Aquesta és una realitat innegable: Catalunya genera prosperitat i aquesta prosperitat es comparteix cada vegada més. Ara bé, ho he dit abans i ho repeteixo, tenim els ulls ben oberts a tota la realitat.

No soc dels qui mesura el progrés d'un país únicament pels comptes de resultats presentats a final d'any. Tot això és important, i tant que ho és, però l'èxit d'un país és la seva cohesió social i la seva qualitat moral. La taxa de risc de pobresa o exclusió social continua sent elevada, 24,8 % per al conjunt de la població.

Tenim, però, indicadors que ens diuen que anem pel bon camí per a revertir aquesta situació:

La renda mitjana neta anual continua augmentant: el 2025 se situa en 43.889 € per llar i 17.262 € per persona, per sobre dels nivells de 2023. És positiu també que la renda del 40% de la població catalana amb menys recursos creixi més ràpid que la de la resta de la població catalana. Hem de fer més, estem fem més i seguirem fent més. Liderar vol dir liderar la lluita contra les desigualtats perquè la desigualtat és evitable. Per això hem dotat Catalunya del pressupost més ambiciós en inversió social.

Per això estem desplegant l'Estratègia contra la pobresa infantil més ambiciosa que ha fet mai cap govern de Catalunya. Per això la setmana passada vam signar el nou contracte programa amb els ajuntaments per reforçar els serveis socials amb un augment històric de recursos. Per això vam signar amb sindicats i entitats un acord innovador per equiparar les condicions salarials de les treballadores i els treballadors socials

Per això vam acordar amb les entitats del Tercer Sector els pressupostos de la Generalitat per reforçar les polítiques d'infància, la lluita contra el sensellarisme i la protecció de les persones més vulnerables.

Senyores diputades i senyors diputats, la lluita contra la desigualtat no és només una política social. És una convicció de la Catalunya justa en la que creiem. I, per tant, és una política de país, integral, i que assumeix tot el Govern. Des de l'àmbit estrictament social, a l'educatiu, al cultural, al de la salut i, és clar, al de l'habitatge. Més endavant m'hi tornaré a referir.

Més unida, més pròspera i més segura. Sense seguretat no hi ha prosperitat, ni igualtat veritables. Sense seguretat no hi ha democràcia ni convivència. Sense seguretat no hi ha barris ni país. Mirin, la gent vol quelcom que és de sentit comú: viure tranquils i amb confiança al seu barri o al seu poble.

Passejar pel carrer, trobar-se a una plaça, tornar a casa de nit amb tranquil·litat o obrir un comerç. Els catalans i catalanes saben distingir perfectament qui lluita contra la inseguretat i qui la utilitza en benefici propi. La primera i principal prioritat del govern és protegir la ciutadania. La seguretat i la protecció dels nostres ciutadans demana rigor i el més alt sentit de la responsabilitat.

Això es tradueix en tolerància zero davant del delictes: Tolerància zero amb qui converteix la criminalitat en una forma de vida. Tolerància zero amb qui fa de la multireincidència un ofici. Això vol dir més recursos i mesures adaptades a cada situació, com ara el narcotràfic o la possessió d'armes, siguin blanques o de foc. Fenòmens que ens preocupen i ens ocupen especialment. La nostra premissa és senzilla i contundent: a Catalunya qui la fa la paga, sense excepcions.

A Catalunya, qualsevol persona que cometi un delictes ha de saber que serà detinguda, serà posada a disposició de la justícia i que, si la justícia així ho dictamina, li caurà al damunt tot el pes de la llei. Avui podem dir que la seguretat evoluciona positivament a Catalunya. La criminalitat a Catalunya ha baixat un 12,6 % en dos anys: entre gener i agost de 2026 s'han registrat 51.848 fets delictius menys que en el mateix període de 2024. Més encara a Barcelona: la criminalitat baixa un 19,1 % en el primer semestre de 2026 respecte de 2024, els delictes contra el patrimoni un 22,2 % i els furtos un 26,2 %.

Com baixen a tantes altres ciutats: un 36,7 % al Prat del Llobregat, un 13,5 % a L'Hospitalet de Llobregat, un 11% a Badalona, un 5,4% a Girona. Podria donar-los més xifres, però totes

conduïxen a la mateixa realitat: avui Catalunya és més segura. Nosaltres seguirem posant tot l'esforç en el que ens importa per damunt de tot: protegir la ciutadania. Això vol dir més Mossos d'Esquadra als carrers.

Ho dic ben alt i ben orgullós: tenim una de les millors policies del món. Ja tenim una plantilla de més de 20.000 efectius i la seguirem ampliant fins als 25.000 efectius el 2030. Més eficàcia policial i més eficàcia judicial: Seguim ampliant la plantilla de jutges per tal d'assolir la mitjana estatal amb 181 noves places fins al 2027. Els resultats ja son patents: hem escurçat dràsticament el termini d'assenyalament dels judicis immediats per delictes lleus a Barcelona: dels 8,8 mesos al 2024 a 10 dies el 2026.

No puc deixar de parlar de seguretat sense esmentar la violència contra les dones. Vull tenir un record per les quatre dones que enguany han perdut la vida per violència masclista a Catalunya. Qualsevol xifra és excessiva. No ens aturarem ni abaixarem la guàrdia fins que totes les dones puguin viure plenament lliures de qualsevol mena de violència. Hem de continuar treballant, amb unitat, per una societat on néixer dona no impliqui menys oportunitats. Quan més igualtat real entre homes i dones aconseguim, més progressa Catalunya.

Així doncs, senyores diputades i senyors diputats, món en refundació i Catalunya que avança. El camí que estem recorrent és el camí correcte. Catalunya va en la bona direcció. Ara bé, de la mateixa manera els vull dir al conjunt de ciutadans i ciutadanes que soc plenament conscient de les dificultats quotidianes de moltes persones: per accedir a un habitatge, per fer front a les despeses o per disposar d'una mobilitat fiable per anar a la feina.

Conec bé les conseqüències greus que han representat els incendis per als veïns i pagesos de Les Gavarres, de l'Anoia o del Vallès Occidental. Em faig càrrec de l'angoixa que han viscut les persones afectades per les inundacions a Tarragona o al Maresme. El Govern de Catalunya està i estarà al costat de tots els municipis, de tots els veïns i veïnes afectats. No tan sols per accelerar els ajuts, sinó per impulsar les solucions estructurals necessàries.

D'altra banda, com ens ha passat a tots, les notícies d'aquestes darreres setmanes sobre el poder il·limitat de la Intel·ligència Artificial també ens generen, com és lògic, neguit. Com ens protegiem, com treballarem, com ens cuidarem, si podrem tirar endavant el nostre comerç, de quina aigua i energia disposarem, quines oportunitats tindran els nostres fills.

Vull que els meus conciutadans i conciutadanes tinguin confiança: Sé el que Catalunya necessita, sé el que cal fer. I ho estem fent. Catalunya està preparada per guanyar el millor futur per a tothom des d'avui mateix. Aquesta vegada, el país no es pot tornar a distreure mentre el món es transforma al seu voltant. Tenim clars els reptes i tenim clares les prioritats.

Ho he assenyalat en altres ocasions: El canvi climàtic, el canvi tecnològic i el canvi demogràfic son els tres grans vectors que avui decideixen el futur. En tots tres, Catalunya és un dels territoris més ben preparats, que més i millor està actuant. Els catalans i catalanes som gent valenta, treballadora, solidària i responsable, amb valors i amb imaginació.

Hem demostrat amb escreix que sabem com afrontar els grans reptes. Amb unitat i amb esperança. Amb consciència i sense perdre l'alegria de viure. Així ho farem. I així ho estem fent.

De la mateixa manera, els catalans i catalanes som una societat madura, no ens deixem aixecar la camisa. Per això puc parlar amb franquesa als meus conciutadans i conciutadanes: Un país no es transforma d'un dia per l'altre.

El camí per guanyar el futur mai no és senzill ni ràpid. Però Catalunya està en aquest camí i no té marxa enrere. Perquè hi estem aplicant tota la determinació, valentia, generositat, responsabilitat. Perquè, com he assenyalat, el model de país que defensem és nítid: la Catalunya de la prosperitat compartida, la Catalunya on caben totes les Catalunyes. La clau de volta és seguir generant prosperitat i compartir-la més i millor. Amb el compromís de situar el benestar i la protecció de les persones al centre de cada resposta que donem al canvi climàtic, al canvi tecnològic i al canvi demogràfic.

Permetin-me començar amb el canvi demogràfic. Els països amb futur seran els que reforcin el seu estat del benestar per afrontar aquests canvis demogràfics. Som un dels països del món amb major esperança de vida: 84,2 anys. Això és bo: som un país de salut. Les previsions situen la població de Catalunya amb gairebé 9 milions d'habitants el 2050. L'àmbit on més impacta aquest canvi demogràfic és l'accés a l'habitatge.

"A Catalunya, l'habitatge ha de ser per viure", vaig afirmar en el meu discurs d'investidura. Per aquest motiu, garantir el dret a l'habitatge ha estat la meva primera prioritat d'ençà que vaig assumir la presidència de Catalunya. I l'hem convertit en una missió de tot el país. Aquests dies hem viscut un fet colpidor: hem vist com es desnonava, sense ànima, una dona de 87 anys. És la ceguesa, és la cobdícia, és el poder del diner trepitjant la vida d'una persona gran.

El conjunt de la societat ha estat testimoni dels qui s'aprofiten sense escrúpols de la feblesa dels altres. Aquest no és el model de societat que volem. A Catalunya, tenim valors i posem la humanitat per davant de tot. A Catalunya tenim clar que les institucions hi som per combatre la cobdícia enfront dels drets fonamentals de la ciutadania. A Catalunya les forces progressistes del Parlament hem arribat a acords importants en matèria d'habitatge. Dit això, voldria enviar tres missatges molt clars:

Primer: Catalunya diu no a l'especulació. Diem "no" aquells que mai tenen prou. A Catalunya no tenen lloc. Ja saben on han d'anar, aquí no. A Catalunya fem el que hem de fer. Per deure, per convicció i per humanitat, protegim el dret de les persones a viure a casa seva.

Segon, celebro els decrets aprovats avui mateix pel govern d'Espanya en matèria d'habitatge. És una molt bona notícia per al país. És una molt bona notícia per a les persones que necessiten la nostra protecció per no perdre casa seva. És el que correspon fer a les institucions. És el que correspon fer als que creiem en la política útil. És el que correspon fer els que creiem en la política de pacte i no pas de confrontació.

Crec, senyores diputades i senyors diputats, que som en un punt d'inflexió. M'agradaria pensar que cap grup polític tornarà a dubtar entre defensar els qui poden quedar-se sense un sostre i els qui acumulen milers de cases per fer negoci. Tenim una gran oportunitat. Demano atura a tots els grups parlamentaris per aprovar els decrets que s'han aprovat al Congrés dels Diputats aquest mateix divendres. I agraeixo sincerament l'esforç que tots els grups d'aquesta cambra que han manifestat o puguin manifestar que donen suport al gest que han fet. Insisteixo de política útil, d'acord, d'esforç i de posar per sobre el bé general.

Aquests decrets reafirmen les polítiques d'habitatge per un altre costat que estem impulsant des de Catalunya. I tercer missatge, a Catalunya seguirem fent, seguirem fent tot el que està a les nostres mans per protegir el dret a l'habitatge. Al primer debat d'orientació de política general vaig fixar com a objectiu prioritari del govern, l'accés a l'habitatge. I vaig dir que Catalunya necessitava un 15% de parc d'habitatge protegit, un 15%. Vam presentar en aquell moment el Pla 50.000 habitatges amb horitzó 2030. 50.000 habitatges protegits per a aquelles persones més vulnerables de Catalunya d'aquí a l'any 2030.

Permetin-me fer un breu avanç. Amb els fons Next Generation s'han construït ja prop de 5.000 habitatges. Hem adquirit en dos anys 4.696 habitatges que passen a formar part del parc d'habitatge protegit de Catalunya. Hem fet dues convocatòries de solars. La primera amb 670 solars, la segona amb 303 solars. Pràcticament 1.000 solars, gairebé 1.000 solars, amb disposició de construir habitatge protegit per les persones més vulnerables.

Els ajuntaments i entitats del tercer sector han dit que ells abordaran la construcció d'uns 17.000 habitatges. que es poden construir en una part d'aquests gairebé 1.000 solars. La resta ho abordarà el govern. Hem fet ja el primer concurs amb 36 solars per construir-ne 1.900 habitatges protegits. El primer concurs és sempre el més difícil, el cas de filar prim amb les normes. Estem ja treballant en un segon concurs.

El primer ja està adjudicat. Ja hi ha empreses adjudicades que començaran a construir. Estem treballant en un segon concurs que treurem aquest mes de novembre. Com a mínim amb 60 solars i 2.700 més habitatges protegits. Hem també conveniat amb ajuntaments, en concret amb 28 solars d'ajuntaments, convenis per poder-hi construir 20 o menys habitatges distribuïts pel conjunt del país. Quantitativament són 481 habitatges.

No són molts, però qualitativament són molt importants perquè arriben a diferents racons de Catalunya. I aquest mes d'octubre signarem, tenim previst signar, convenis amb ajuntaments també per fer habitatges de 20 o menys, protegits de 20 o menys habitatges a 193 solars. Primer debat d'orientació de política general. Habitatge en sòl qualificat ja de sòl urbà per fer habitatge protegit per les persones desnumerable, 50.000. Segon debat d'orientació de política general. Més sòl, transformar sòl per fer 214.000 habitatges.

Recordaran vostès que vam presentar el Pla 214.000. Transformar sòl on avui no es poden construir habitatges per poder-n'hi construir. 214.000 habitatges. Vam classificar quatre nivells de solars, quatre nivells de prioritat, nivell dos, 25 sectors on s'hi poden construir 21.000 habitatges. Sòl, amb el planejament i la gestió feta, i ja urbanitzant-se en aquest moment per construir-hi 21.000 habitatges. Aquí hi haurà habitatges lliures i la part que correspon segons la llei.

Entre un 30 i un 40 % d'habitatge protegit. Nivell 3. Planejament aprovat però gestió que s'està tirant endavant. Reparcel·lacions i urbanitzacions. 76 sectors amb uns 40.170 habitatges treballant -hi també. I nivell

4. Planejament obsolet o bé inexistent. Llocs, terrenys que tenen la classificació però amb un planejament que bé no permet per inviabilitat econòmica desenvolupar-se, o bé no tenen simplement el planejament acabat de fer. 77 sectors. 20 en propietari majoritari, o públic o privat, amb els que estem treballant directament. I 57 sectors on hem tret un concurs, perquè experts de l'àmbit urbanístic ens diguin què cal fer perquè aquests sectors siguin viables. En 9 mesos tindrem diagnòstic i proposta d'actuació si poden ubicar 80.000 habitatges.

A més, vostès ho saben perquè ho hem reunit, ho he comentat, i treballat amb alguns dels grups d'aquesta cambra, amb els que agraeixo el seu sentit de país, hem tirat endavant, hem presentat un projecte d'agilització de tràmits urbanístics, que no elimina garanties, que agilitza tràmits. Estem acabant de recollir els comentaris que té de fer amb la ciutadania, plantejo com a opció, decidirem els grups amb què hem estat treballant si convé, convertir aquest projecte de llei en una proposició de llei, per anar més ràpid, per anar més ràpid, perquè aquest sòl que estem transformant es pugui transformar sense perdre garanties més ràpid. I també hem treballat una proposició en aquest cas de llei d'intensificació per poder fer més habitatge en el sòl que ja tenim classificat o que classificarem. Dos instruments importants, molt importants, per poder posar més habitatge al mercat.

I en aquest tercer debat que estem fent avui, plantejo anar més enllà, i per tant els proposo fer un pas més i voldria anunciar-los tres mesures que jo crec que són importants per ajudar les persones que tenen dificultats per poder pagar el seu habitatge. Sòl per construir habitatge pels més vulnerables, primer moviment, transformació de sòl per poder fer més habitatge segon moviment i ara ajudar aquelles persones que volen adquirir un habitatge i que no poden.

Primera mesura, creem un nou fons d'emergència habitacional. Un fons específic per ajudar les persones que es trobin en una situació d'amenaça per desnonament degut a la seva situació de vulnerabilitat. Quan s'han esgotat ja tots els tràmits, totes les possibilitats, ja no queda cap altre remei. Amb el marc que s'ha aprovat avui el Consell de Ministres, i que espero que sigui validat divendres al Congrés dels Diputats, podem entrar en una situació.

Però tot i això, tinguem a punt un fons específic en què un cop esgotades totes les altres vies, podem comprar un pis on hi viu una persona amenaçada de desnonament per la seva vulnerabilitat, per tal que no l'hagi de deixar. Dotarem aquest fons d'inici amb 25 milions d'euros, ampliables, perquè a Catalunya, davant d'un cas com el que hem vist aquests dies, la resposta sigui actuar i comprar. Com he dit, l'habitatge és una missió de país. Està en joc no tan sols la dignitat de les persones, sinó també els valors que ens defineixen com a societat. Volem que tots els actors implicats s'hi sumin i, per tant, també oferim a administracions municipals i a administracions supramunicipals que considerin la possibilitat de sumar-se a aquest fons únic de país contra l'emergència habitacional.

Segon. Posem en marxa la compra conjunta d'habitatge. Moltes persones de més de 40 anys es troben amb dificultats per demanar una hipoteca. No tant perquè no puguin fer front

a la quota de la hipoteca, sinó perquè no poden fer front a l'entrada que es demana a les entitats financeres per adquirir un habitatge.

El Codi Civil Català, Catalunya té un dret civil propi, hi ha dos articles que prego que memoritzin, els 547.1 i els 547.10, que permeten figures de compra conjunta. Són els que activarem. No s'havia fet mai fins ara.

Potser tampoc hi havia hagut la necessitat que hi hagi ara. No estic assenyalant a ningú. Posarem en marxa aquests mecanismes de compra conjunta. La Generalitat, els ofereix a les persones que vulguin adquirir un habitatge i que no puguin, fer front a la integritat del cos, comprar-lo conjuntament, fer una compra conjunta en base a aquests dos articles del Codi Civil. Guanyen les famílies perquè podran accedir a un habitatge a un preu molt més baix i podran viure durant un període llarg de 40 o 50 anys com a propietaris amb seguretat sense dependre del lloguer. La compra conjunta en el Codi Civil català no ha de ser conjunta des del primer moment.

Pot ser una compra conjunta que en un període de 40 o 50 anys sigui propietat d'un dels compradors, i a la fi d'aquest període, propietat de l'altre comprador. Per tant, la persona que se vingui a aquesta modalitat podrà comprar l'habitatge per menys diners, gaudir-ne en plena propietat durant 40 o 50 anys, això vol dir vendre-ho, passar-lo una herència als seus a qui consideri oportú, i al cap d'aquest període decidir si compra la resta de l'habitatge, o si no, passa a ser propietat de la Generalitat, que ja ha portat uns diners, i que garanteix, això és molt important, que aquest habitatge passa a ser un habitatge de protecció. No és un habitatge del mercat lliure. És, insisteixo, una opció inèdita que no té cap altra comunitat autònoma i que és gràcies al codi, al dret civil català, concretament als articles 547.1 i 547.10. És un camí nou? Sí.

Vam dir en aquesta cambra que ho faríem tot, el que poguéssim fer? Sí. Parlarem d'aquesta qüestió amb tots els grups per a que puguin enriquir la proposta? També. La tirarem endavant? Sens dubte.

Dotarem d'inici aquest programa amb 100 milions d'euros. I tercer, ampliïm encara més els préstecs d'emancipació que ja estan en marxa i que han donat un resultat positiu. Com saben, ha estat una mesura exitosa. Més de 2.600 joves han accedit al seu primer habitatge gràcies als més de 1.700 préstecs signats per l'Institut Català de Finances. I cada préstec suma un habitatge protegit per sempre, sense haver de construir-ne cap. Ara bé, els concedirem també per la compra d'habitatge protegit, ara no es podia, i per la compra d'habitatge i la rehabilitació d'un habitatge, ara no es podia.

Un salt d'escala per arribar a més persones. Alhora, com que el cost de la vida és diferent a Barcelona que a Mollerussa, també adaptarem els imports que es poden concedir en aquests préstecs d'emancipació a la realitat territorial del país. Mesures, totes tres, pensades i aplicades des de Catalunya. Mesures que sumen a la política integral d'habitatge

que estem duent a terme. Cap altra comunitat autònoma, cap, està fent més que Catalunya en matèria d'habitatge. Amb innovació, amb valors i amb polítiques valentes.

Amb una combinació clara. Un govern que lidera en dos fronts. Regular els accessos del mercat, intervenir al mercat, si vostès volen, i ampliar decididament el parc d'habitatges protegits.

Si l'objectiu pel que treballem i que gaudeix un ampli consens en els experts en matèria d'habitatge és d'arribar a un 15 % del parc d'habitatges protegit, caldrà tenir eines actualitzades per gestionar aquest parc d'habitatges, una bona part del qual serà habitatge públic. Per això també us anuncio que els propers mesos... i convidem en aquesta reflexió tots els grups de la cambra, farem una reflexió sobre els instruments per gestionar aquest parc públic.

Actualment és l'Agència d'Habitatge de Catalunya i d'INCASOL. I en algun cas, convenis amb alguns ajuntaments, per exemple amb l'Ajuntament de Salt. Amb la consellera de Territori obrirem una reflexió, a la que estan convidats tots els grups de la cambra, qui vulguin participar, per veure com hem d'actualitzar aquest instrument per gestionar un parc d'habitatge protegit públic que es veurà més enfortit. Senyores diputades i senyors diputats, el govern farà el que hagi de fer, segur que comptarem amb l'estima i el suport de vostès, però tothom ha de fer el que hagi de fer.

Per dir-ho clar, curt i ras, per construir habitatges fa falta sol, diners i empreses. Terreny, diners, finançament i empreses.

El finançament: els bancs, les institucions financeres. El sol: els ajuntaments. Les empreses: el sector de la construcció. Ens reunirem amb tots tres, amb calma, per demanar-los que facin més. Sí, sí, per demanar-los que facin més. Tots sabem alguns tenim memòria.

Jo assumeixo les meves responsabilitats, demano a tothom que les assumeixi, perquè estem davant d'una crisi de país. Tots sabem com va començar la crisi de l'habitatge. Tots ho sabem. La gran recessió del 2008. Quan vam haver de sortir de les institucions públiques a ajudar el sector financer, ho vam fer. Tothom, tothom ha de fer el seu paper.

Demanaré al sector financer que estudiï la manera de posar més finançament per construir més habitatge. Demanaré als ajuntaments, i tindran tot el suport del govern, que posin a disposició més alt, sense por, a transformar més sòl. Ja sabem que hi ha gent que un cop té habitatge i no en vol al davant de casa seva, en necessita el país, i parlarem amb el sector constructor perquè també faci la feina que ha de fer d'industrialitzar-se, de modernitzar-se i de tenir més agilitat a l'hora de construir. I també parlarem, naturalment que sí, amb les empreses subministradores, perquè no demorin la connexió de electricitat, d'aigua o de gas. I donin prioritat aquells habitatges nous perquè puguin entrar en servei el més ràpidament possible.

I també, per descomptat, amb els moviments socials que ens ajuden a detectar aquells casos on no es respecta la legislació que tenim a Catalunya o on hi ha casos que no respecten les polítiques que el govern de Catalunya tira endavant. I els hi dic una cosa, perquè ho tingui tothom clar. On no arribi la responsabilitat d'alguns particulars, actuarà la responsabilitat del govern. Dins del marc de la llei, i si convé canviar la llei, doncs treballarem per canviar-la. Perquè quedi clar a tothom.

Senyores diputades i senyors diputats, recordo perfectament quan en aquesta cambra alguns deien que intervenir al mercat no resoldria res, que els preus es dispararien i que les constructors fugirien del país.

Senyores diputades i senyors diputats, aquestes mesures d'intervenció del mercat funcionen. Doncs bé, vagin a dir això a l'Anabel o el Fabián, amb qui em vaig trobar el maig passat i que avui, gràcies als préstecs d'emancipació, ja tenen les claus del seu primer habitatge. O vagin a dir-ho les famílies dels barris del centre i de Vinyets Molí Vell de Sant Boi de Llobregat, que el passat mes de juny van rebre les claus de les seves cases de protecció oficial o vagin a dir-ho a les milers de famílies barcelonines que han vist com s'atura l'espiral de grans pujades del seu lloguer.

Senyores diputades i senyors diputats, aquestes mesures funcionen. Sí, funcionen per millorar la vida de les persones. Els preus del lloguer baixen un 4,7 % a Barcelona, un 1,3 % als municipis regulats i un 0,9 % a Catalunya. Catalunya es situa entre les comunitats on menys puja el preu de l'habitatge: des de l'inici del mandat, un 9,8%, cinc punts per sota de la mitjana estatal. La regulació no ha reduït l'oferta, l'ha ampliada: des de l'aplicació de zones tensionades, a Catalunya hem sumat 20.994 contractes de lloguer habitual.

Hem accelerat la construcció d'habitatges protegits com ja he mencionat abans: Al 2025 vam acabar 3.517 habitatges. És la xifra més alta des de 2012. I només en el 1r trimestre de 2026, ja se n'han acabat 3.073. Això vol dir 6 de cada 10 del total de l'Estat. Hem concedit 83.928 ajuts al lloguer el 2025 per un import de 200 milions d'euros, un 31,7 % més de recursos que el 2023.

Ara que algú em digui qui està fent més per l'habitatge que Catalunya. Que ho digui amb xifres i amb arguments. Que no vingui aquí amb paraules buides i falses promeses. Amb el pa, la feina i la casa de la gent no s'hi juga. S'hi treballa, s'acorda i es protegeix. No valen receptes màgiques ni excuses. Garantir l'habitatge és una missió de país i Catalunya la guanyarà.

A Catalunya, el creixement de la població i l'envelliment conviuran. dels quals el 28,7% tindria 65 anys o més. Hem d'entendre que viure més anys ha de ser sinònim de viure'ls millor. Vet aquí el termòmetre moral d'un país: com tractem als qui més ho necessiten. Per això els serveis públics -la sanitat, l'educació, l'atenció social- són el cor de la nostra societat. Són la manifestació tangible de l'humanisme.

A Catalunya hem posat en marxa una transformació ambiciosa del sistema de salut i social. Integració i persones al centre són els eixos que la defineixen. La seva concreció és l'Agència d'atenció integrada social i sanitària, aprovada per aquest Parlament el novembre de 2025.

Un dels àmbits més complexos i urgents que calia resoldre és la dependència. I ens hi vam posar, com saben, amb el PLA CURA.

Ja estem reduint de manera important els terminis per rebre els ajuts a la dependència: en poc més de tres mesos, hem reduït en 65 dies el temps d'espera. Tenim un objectiu molt ambiciós: ens vam trobar que l'espera per rebre els ajuts era de més d'un any. Ens hem compromès a reduir-lo a tan sols 60 dies al final de l'any 2027. Anem pel bon camí per aconseguir-ho.

Senyores diputades i senyors diputats, la grandesa de Catalunya s'exemplifica en quelcom que ens pot semblar tan petit com la Targeta Sanitària, però que condensa els nostres valors. Els grans valors humans avui en joc al món -solidaritat, generositat, justícia- sovint no es troben en grans monuments o en les grans històries èpiques. Es troben, cada dia, en un Centre d'Atenció Primària. Siguis on siguis, tinguis els diners que tinguis, pensis com pensis i hakis nascut on hakis nascut, els nostres professionals públics t'atendran.

Persones ajudant persones. No és així, ni molt menys, a tots els països. Allí on l'autoritarisme governa, els serveis públics son eliminats en detriment dels qui més els necessiten. Benestar significa entendre que el nostre èxit depèn de mantenir la nostra condició irrenunciable de societat cohesionada.

Preservar el nostre sentit comunitari. Res ni ningú no podrà trencar el valor suprem de la convivència que ha fet gran Catalunya. No hi ha res més oposat al sentir i a la manera de fer dels catalans i catalanes que la xenofòbia i el racisme. L'odi no genera cap solució, no construeix habitatge públic ni construeix CAPs com els 57 que estem millorant.

Hi ha una immensa majoria de catalans i catalanes nascuts aquí o vinguts de fora que, sense fer soroll, però amb constància, estan teixint vincles humans més forts i més sòlids: a les escoles, a les aules on s'aprèn el català, als mercats, als barris, a les empreses, arreu.

Catalunya necessita tots els ciutadans i ciutadanes, sense distinció d'orígens, cadascú amb la seva identitat de procedència, però amb voluntat d'incorporació i amb una identificació compartida en construcció, integradora, de projecte, de futur. Comptem amb l'instrument més poderós per generar convivència: el català.

El català està ben viu i seguirà més viu encara si hi posem confiança, alegria i optimisme. És clar que tenim reptes. Reptes importants, de calat. Però tenim el millor capital: els 150.000 alumnes adults de català, els 117.000 nous parlants que hem incorporat i el Pacte Nacional per la Llengua. Vull dir-ho ben clar: El català no divideix, el català ens uneix. El català no és de ningú, és de tots. El català no és una frontera, és una invitació. El català obre portes: a la feina, a noves amistats i oportunitats. El català no pertany a cap ideologia, el català pertany a les persones.

Com pertany a totes les persones el dret a gaudir de la cultura catalana. Acabem de celebrar un Setmana del Llibre en català i unes festes de La Mercè i de Santa Tecla de rècord. Estem desplegant un projecte cultural de gran ambició per al país. Fem de la cultura catalana un dret, un generador de pertinença i un motor econòmic. Ja som a tocar del 2% del total del pressupost de la Generalitat, comptem amb una generació de creadors excepcional i el públic està responent.

Aquesta combinació està duent la cultura catalana a cotes impensables fa uns anys: Cinema, teatre, música i dansa conquerint pantalles i escenaris arreu. Més traduccions que mai dels nostres autors i autores. Grans equipaments en marxa com l'ampliació del Museu Nacional d'Art de Catalunya, el Centre Digital de Catalunya a la Foneria, la Casa de les Lletres al Palau Requesens o el Catalunya Media City a Sant Adrià de Besòs i a Terrassa. En un món homogeneïtzador, fem de la cultura catalana un segell propi i, alhora, universal, amb valors i tradició, amb excel·lència i innovació. Allà on duem cultura fem barri, fem poble, fem ciutat i fem país.

Saber apreciar la cultura, saber treballar la convivència; en definitiva, aprendre és la funció de les escoles. Catalunya ha obert una finestra d'oportunitat per dotar el país del consens que l'educació requereix. Tot just la setmana passada, vaig comparèixer en aquesta cambra on tothom va exposar les seves visió.

Divendres passat vam fer una reunió, una trobada amb els dos parlamentaris que vam obrir, i alhora el Consell d'Escolar de Catalunya també ha iniciat la feina per refer un pacte de país per l'educació. Crec que és un canvi significatiu i que és una oportunitat per al conjunt del país. Tenim dos objectius clars i crec que compartits per tothom. El primer, recursos. assolir un 6 % del producte interior brut en inversió educativa. Sé que és complex i ambiciós, però també sé que és possible, entre altres raons, és un mandat de la Llei d'Educació de Catalunya aprovada per aquest Parlament l'any 2009.

I el segon objectiu és el model, un model que garanteixi la millora dels aprenentatges bàsics dels alumnes. És de sentit comú que els infants entenguin el que llegeixen i puguin escriure amb criteri propi. Això és la base de tot.

Per això, si em permeten l'expressió, hem apostat pel "llapis i paper" i per reduir l'ús de les pantalles. Per més Rodoreda i menys "scroll". L'èxit educatiu es genera en la relació dels alumnes amb el seu professor. Crec també de sentit comú reforçar el paper del professorat en aquesta relació. En llatí, el terme auctoritas significa l'autoritat moral, el prestigi o saviesa reconegudes socialment. Crec que és el moment de reforçar l'autoritat del professorat per millorar la funció docent i la convivència.

Per aquest motiu, el Govern proposarà als grups parlamentaris la regulació del reconeixement de l'autoritat pública dels professionals dels centres educatius no universitaris. Amb un objectiu: reforçar la seva consideració social i reforçar la seva protecció en l'exercici de les seves funcions. Volem que amb aquesta iniciativa es reconegui de manera explícita la condició d'autoritat pública dels mestres i professors en l'àmbit educatiu no universitari. I volem escoltar i consensuar amb els grups la millor manera d'fer-ho. "Fes cal al mestre" ens han dit a tots i a totes alguna vegada. Ben dit està i ben fet està fer-ho complir.

Canvi climàtic. El segon vector que definirà el nostre futur és el canvi climàtic. Acabem de viure l'estiu més càlid des que hi ha registres, amb incendis que incideixen sobre la salut, l'agricultura i l'activitat econòmica. A Catalunya, davant del foc, actuem amb unitat i amb sentit de país. Administracions -Generalitat, Diputacions, ajuntaments- i societat civil unim esforços. És un motiu d'orgull. Ho valoro molt perquè no és així a tot arreu. Tan sols cal revisar l'hemeroteca. A Catalunya ho tenim molt clar: contra el foc, tots junts som més forts.

Protegir els boscos, els conreus, els pobles i el paisatge és un deure de país, de tot el país. Això no va de camp o ciutat. Això va de cada ciutat, això va de país. Ens afecta a tots i és

responsabilitat de tots. Els catalans i catalanes ens agrada dir les coses pel seu nom: els qui neguen el canvi climàtic posen en risc la nostra seguretat. Els governs que neguen el canvi climàtic posa en risc les nostres vides. El Govern de Catalunya es guia per la ciència.

Comptem amb uns serveis d'emergència exemplars, punters i de referència internacional, avui mateix hem tornat a tenir una mostra. No retallarem un euro ni en emergències ni en gestió forestal ni en prevenció. No deixarem sense protegir cap poble, cap granja, ni cap conreu. Vull recordar que el nou Pla estratègic 2030 del Cos d'Agents Rurals preveu duplicar la plantilla fins als 1.304 professionals.

Vull recordar que el Pla estratègic Bombers 2030 preveu consolidar una plantilla de 4.000 efectius. Ara hem d'accelerar més en les tasques de prevenció de Catalunya i així ho estem fent. Tripliquem el nombre d'hectàrees forestals gestionades dels boscos públics de la Generalitat. Despleguem l'Estratègia de gestió forestal sostenible que inclou dotar els municipis dels plans de prevenció i franges de protecció. Al mateix temps que, despleguem els 14 eixos de confinament arreu del país.

El canvi climàtic va molt més enllà de protegir-nos de les inclemències climàtiques: està directament connectat amb la base material de la nostra prosperitat. Els països amb futur són aquells capaços d'adaptar-se al canvi climàtic, amb la prioritat de garantir-se la seva pròpia energia verda i la seva aigua.

Això va de garantir la prosperitat del país, de les famílies i de les empreses catalanes en la pròxima dècada. La pregunta és: volem ser una Catalunya pròspera o volem ser una Catalunya depenent? Jo vull una Catalunya tan autònoma i autosuficient com sigui possible en energia perquè vull una Catalunya pròspera i d'oportunitats. Hem de reduir la nostra dependència energètica d'altres països.

Per això hem d'augmentar la nostra capacitat per produir l'energia que consumim a les nostres llars, als llocs de feina, a les infraestructures del país. En assumir el govern de Catalunya, érem plenament conscients que els resultats en matèria de transició energètica no estaven a l'altura del país. Érem a la cua. I això s'havia de resoldre de forma prioritària.

Estem preparant el país per fer un salt d'escala en energia verda. El parc fotovoltaic d'Alcarràs, el més gran de Catalunya, n'és un bon exemple. Per això ens cal beneficiar, i per això hem desenvolupat el Programa Territorial d'Energies Renovables, per decidir a quin 2 % del territori català hem de posar energia fotovoltaica i energia solar per servir al 100 % del país. Ho estem fent en diàleg amb el conjunt del país, especialment amb els ajuntaments, i ho seguirem fent en diàleg amb els ajuntaments, per això hem ampliat el termini perquè es puguin fer esmenes. I també en matèria de planificació, hem conegut recentment la planificació elèctrica a l'horitzó 2030 per a les xarxes de transport que ha presentat el Ministeri de Transició Comú i que hem treballat molt assetament des del govern de Catalunya. Una inversió històrica per Catalunya que compleix el 100 % dels nostres objectius, portar energia per poder desenvolupar l'economia del país, les infraestructures del país, totes les que tenim planificades i, per tant, una notícia positiva pel país. Planificar xarxes de transport, energia removable.

De la mateixa manera, no podem oblidar la sequera. No l'oblidem, ni l'oblida tampoc el sector agrari ni l'indústria. L'estratègia de l'aigua avança a bon ritme per assolir l'objectiu planificat:

aconseguir que el 70% de l'aigua consumida a Catalunya no depenent de la pluja abans del 2030 versus el 33% actual.

La posada en marxa de l'estació Estrella a Sant Feliu de Llobregat, l'ampliació de la dessalinitzadora de la Tordera, les noves plantes de Foix i de la Costa Brava, i la regeneradora del Besòs en són les inversions més destacades. Vull fer explícit el meu reconeixement al nostre sector agrícola, ramader i pesquer.

Davant l'amenaça de la Peste porcina africana, vam actuar amb unitat, decisió i exemplaritat: Govern, sector porcí i societat, conscients que afectava a un àmbit estratègic per a Catalunya, clau per a l'economia, l'ocupació i l'equilibri territorial. Gràcies a l'esforç col·lectiu, al desplegament d'un control sense precedents, a la coordinació amb ajuntaments, hem aconseguit reduir progressivament l'impacte i recuperar mercats internacionals. Ara entrem a la fase final del pla, concentrant tots els recursos en l'erradicació definitiva dels focus actius abans de final d'any.

Defensar el sector agroalimentari català és defensar tot el país, i per això hi aboquem esforços i recursos. El Govern està treballant en una resposta a la greu crisi agrària provocada pel preu del gasoil i fertilitzants, sequera i davallada de preus. Ahir es va celebrar una reunió extraordinària de la taula agrària per acordar mesures de suport des del Govern.

Els propers dies es concretaran una bateria d'accions a impuls en coordinació amb els que pugui desplegar el Govern d'Espanya i les institucions europees.

Agraïm les propostes i el to de les organitzacions i el sector per superar les dificultats de manera coordinada i de manera efectiva. Ahir també es va acordar, i així ho farem, demanar que s'activin mesures de suport des de la Unió Europea i el Govern de l'Estat també per contenir els costos i activar les clàusules de salvaguarda per caiguda dràstica dels preus de l'arròs o Boví, per posar-vos només un exemple.

També per defensar la feina exemplar dels nostres pescadors: els qui més estimen el mar i els qui més fan per tenir un Mediterrani viu i actiu.

Senyores diputades i senyors diputats, voldria fer ara un incís: és hora de deixar enrere la falsa dicotomia entre progrés i sostenibilitat. Forma part del passat. Aquest és un debat superat. És clar que hem de progressar i és clar que ho hem de fer de manera sostenible. El que segur que no podem fer és no fer res. No ens podem permetre paraitzar el país.

Recordo que Olot va ser un dels primers municipis que vaig visitar quan no feia ni un mes que havia assumit la responsabilitat de presidir la Generalitat de Catalunya. En aquella trobada amb l'alcalde, vam repassar les necessitats de la ciutat i de la comarca.

Vam tractar bàsicament dues qüestions: el Pla de Barris i la variant Olot-Les Presses. Avui son realitat tots dues coses: El Nucli Antic d'Olot ha entrat a la primera convocatòria del Pla de Barris. I la variant d'Olot-Les Presses ja està licitada. Així fem Catalunya: amb barris dignes, amb infraestructures de primer nivell i amb cura, és clar que sí, del territori. Així millorem la vida de tothom i així guanyem el futur.

Durant massa temps, Catalunya havia viscut una mena de paràlisi decisòria i això ha tingut un cost: el cost del temps perdut. No podem permetre que projectes vitals per a la nostra

competitivitat, la nostra cohesió social i territorial, la nostra autonomia i la nostra prosperitat futura quedin atrapats en la indecisió.

El futur es millora governant i governar, senyores diputades i senyors diputats, és decidir. Volem dependre dels anhels conqueridors de l'administració Trump sobre Groenlàndia i l'Àrtic o volem protegir les nostres rutes comercials? Vet aquí la necessitat de disposar d'uns ports de Barcelona i Tarragona modernitzats i d'un aeroport Josep Tarradellas-Barcelona-El Prat amb connexions intercontinentals. No és una qüestió de trens o aeroports. Jo vull una Catalunya connectada amb les capitals del talent científic, creatiu i empresarial del món i una Catalunya, és clar que sí, amb el servei ferroviari excel·lent.

La Catalunya de la propera dècada necessita totes dues coses. Per això celebro els gairebé 2.000 milions per als aeroports catalans aprovats pel Govern d'Espanya i celebro els gairebé 3.000 milions executats del Pla de Rodalies. Ja hem finalitzat 410 actuacions a Rodalies i actualment Adif en té 151 més en execució a la xarxa ferroviària. Les estacions de Sants i de La Sagrera en plena transformació. La Línia Orbital de Vilanova i la Geltrú trencarà el model radial que il·lustrat el país, la L9 del metro, el TramCamp millorarà l'àrea de Tarragona i la L8 dels Ferrocarrils connectarà el Llobregat, l'Anoia i el Vallès. No posarem en risc ni una sola oportunitat de prosperitat per a totes i cadascuna de les comarques catalanes.

Acabo amb el canvi tecnològic, senyores i senyors diputats. Una Catalunya connectada és sinònim d'una Catalunya digital. Els EEUU i la Xina estan protagonitzant una ferotge cursa per la Intel·ligència Artificial. Alguns dels principals directius de les empreses tecnològiques han posat damunt de la taula la necessitat de la seva regulació ja que el poder de la IA se'n està revelant com un poder sense límits. Cal posar-li límits. Això no vol dir anar-hi en contra. Això vol dir evitar que el seu ús en mans equivocades pugui provocar un mal irreparable. Regulació o innovació? Totes dues.

La IA no és neutra, respon a uns interessos que no poden estar en mans d'uns quants ni per sobre del bé comú. "Desarmar la IA", ens diu el Papa Lleó XIV, és a dir, sostreure-la de la lògica competitiva i del benefici com a únic propòsit. Primer, l'interès general, el bé comú i els valors humans. Després, el desenvolupament i les empreses.

Europa ha de fer-se valer i ha de fer valer el seu model. Per això des de Catalunya estem en coordinació amb el govern d'Espanya i amb la Unió Europea. No hem de tenir por de la tecnologia. Hem de saber com aplicar-la, com administrar-la perquè ens millori la vida, la sanitat, l'educació i el treball. Ciència i consciència.

Cal una col·laboració sòlida entre governs, empreses, institucions de recerca i la societat en el seu conjunt. I Catalunya en vol ser exemple. Estem desplegant l'Estratègia Catalunya IA 2030, dotada amb 1.000 milions d'euros, la més ambiciosa que tingui cap comunitat autònoma. Som l'epicentre de la supercomputació del sud d'Europa amb el Barcelona Supercomputing Center i el MareNostrum 5.

Farem realitat l'aposta per grans infraestructures com la futura Gigafactoria d'IA a Móra la Nova o el centre de dades de Flix. Estem desplegant totes les capacitats necessàries per fer un salt d'escala: en governança, en talent, en dades, en supercomputació, en adopció empresarial i en transformació dels serveis públics. Hem de connectar aquestes capacitats perquè la IA es tradueixi en innovació, competitivitat, autonomia tecnològica i millors serveis per a la ciutadania, sempre posant la tecnologia al servei de les persones i del bé comú.

El repte del nostre temps no és frenar el desenvolupament de la intel·ligència artificial. El repte és garantir un ús adequat de la intel·ligència artificial. El gran repte del nostre temps és garantir que els nostres drets i llibertats que han cosit les nostres societats no es vegin malmesos pel creixement il·limitat de l'algoritme.

Al costat de l'ambició, la responsabilitat. Per això a Catalunya posem especial èmfasi en aquells aspectes crítics com la salut i l'educació dels nostres joves o la protecció dels nostres llocs de treball. Amb el nou Observatori Català d'IA i Mercat de Treball perquè la IA i el mercat de treball no entrin en conflicte. Creant un registre de sistemes algorítmics per saber on, com i per a què s'utilitza aquesta tecnologia.

Blindant els drets laborals perquè cap decisió algorítmica no actuï sense supervisió humana. Protegint el desenvolupament cognitiu dels nostres joves, limitant la IA a les escoles fins als 14 anys. I garantint la sobirania tecnològica amb la creació d'un sistema propi d'emmagatzematge de dades públiques a Catalunya. Aquest és el model català. Aquesta és la visió de Catalunya amb la IA.

Som un país profundament tecnològic. Al costat del progrés i de la innovació. Però ferm en les garanties i els drets de les persones. Catalunya té la voluntat de liderar una IA profundament ètica i responsable. Hem obert un camí que seguirem al costat dels governs d'Espanya i de la UE.

Senyores diputades i senyors diputats, ciutadans i ciutadanes que ens escolten, el futur que Catalunya està fent realitat està farcit de projectes, d'inversions i d'idees. Un futur que poden veure i tocar al sortir de casa, un futur que és aquí, que està en marxa a tot a Catalunya:

Abans que acabi aquest any estrenarem nous CAPs a Castelldefels, a Olot, a la Llagosta, a Gavà, a l'Arboç. Posarem en funcionament l'ampliació de les sales blanques de farmàcia de l'Hospital Universitari Arnau de Vilanova, així com la finalització de la segona fase de reforma del bloc obstètric (Lleida).

Començarem les obres del nou hospital del Vendrell, de l'edifici ambulatori de la Teixonera, les reformes de les plantes 1 i 3 de Bellvitge. Acabarem l'Institut Escola Martinet (Ripoll), l'escola de Maspujols (Tarragona), l'escola Les Filadores (Sentmenat). Començarem les obres de l'Institut Arrona (Sabadell), de l'escola Gonçal Comelles d'Avinyonet i l'Escola Sant Jordi (de St. Julià de Llorca).

Aquest mes d'octubre iniciem les obres a la C-12, entre Amposta i Vinallop, i a la C-37, entre Manlleu i Torelló, al mes de gener. A la tardor també licitem la C-14, entre Alcover i Montblanc. Durant aquest mes també arrenquen les obres de la variant de Sant Feliu de Codines.

A Comiols, la tardor portarà l'inici del tram entre el Pont d'Alentorn i Vall-llebrera, mentre a Artesa de Segre ja s'està fent la travessera. A Olot, la variant ja té el projecte aprovat i l'obra licitada. Durant aquests mesos avançant les expropiacions. Al Pirineu, el conveni de la N-260 dona un pas important al novembre, amb la licitació del reforç de ferm i la fibra òptica entre la Seu d'Urgell i Puigcerdà. A la C-16, entre Berga i Bagà, de setembre a desembre hi haurà dues informacions públiques, i a principis de 2027 sortirà la licitació de la concessió.

Entre novembre i desembre sortiran nou licitacions més, per uns 60 M€: la N-II a Mataró, la via ciclista de la N-150, l'estació d'autobusos d'Almacelles, la variant de Sarraí, la C-26 entre l'Espunyola i Avià, el soterrament de l'estació d'Igualada de Ferrocarrils de Catalunya, l'enllaç C-17/C-35 a Parets i les carreteres Gi-633/634 (entre Colomers i Verges) i Gi-643 (entre Parlavà i Serra de Daró)

Pel que fa al ferrocarril i al transport públic, la primera fase del tramvia del Camp de Tarragona continua avançant. Al desembre licitem el tram de Cambrils Nord a Cambrils Centre. A Barcelona, la línia 8, la primera tuneladora, arrancarà el primer trimestre de l'any vinent.

La L9/L10 engegarem les obres d'arquitectura i instal·lacions de les estacions de Plaça Maragall i Guinardó | Hospital de Sant Pau. I sumem la progressiva finalització de les 151 actuacions en marxa a Rodalies, dels nous 100 trens que arribaran de manera progressiva el primer trimestre de 2027 i de seguir desplegant la nova empresa Rodalies de Catalunya SA.

La transformació que viu Catalunya té al seu darrere la feina i el compromís dels servidors públics. Vull fer-los un reconeixement i un agraïment en nom de tot el país.

Reformem l'administració perquè creiem en ells i perquè creiem en els serveis públics. Uns serveis públics que cohesionen, que integren. Hem emprès una agenda reformista amb profunditat de l'administració: hem aprovat al govern i enviat cap al Parlament la Llei d'Ocupació Pública, la Llei del Directiu Públic Professional, així com properament la Llei de l'Escola o l'Avantprojecte de Simplificació dels tràmits urbanístics i ambientals.

Hem acostat l'administració a les persones. Arreu del territori. Perquè en l'era digital, totes les persones i en especial les persones grans, també tenen dret a una atenció presencial. Estem obrint Oficines Atenció a tot Catalunya d'Esplugues de Llobregat a Puigcerdà i hem desplegat oficines mòbils a més de 300 municipis rurals. A la vegada, amb les noves tecnologies estem transformant els tràmits de l'administració per a fer-los més fàcils, més senzills i més clars. Hem reformat prop de 210 tràmits clau per a la pagesia, les empreses i la ciutadania en general.

Senyores diputades i senyors diputats, catalans i catalanes, quan el 19 de març de 1882, dia de Sant Josep, Antoni Gaudí col·locava la 1a pedra sabia que no viuria prou per veure la Sagrada Família acabada. En certa manera, Gaudí llençava un repte, no tan sols als seus contemporanis, sinó a les generacions futures. És a dir, a tots nosaltres. Hem acceptat el repte i l'estem complint. El món sencer s'ha meravellat per la nostra capacitat col·lectiva de coronar la Sagrada Família amb la Torre de Jesucrist.

Amb la mateixa força i determinació som n país capaç d'impulsar el Trident innovador per esdevenir la fàbrica de xips d'Europa, de situar la Universitat de Barcelona entre les millors del món, d'ampliar el MNAC per convertir-se en un dels grans museus d'Europa, d'impulsar el gran plató audiovisual d'Europa com serà el Catalunya Media City, de recuperar el Teatre Principal de La Rambla de Barcelona i el Museu Nacional Arqueològic de Tarragona, d'haver aconseguit que 385 obres d'autores i autors catalans s'hagin traduït a altres llengües en un any (rècord de tot el segle), d'assolir els 4 milions d'espectadors al teatre, d'acollir la millor sortida del Tour de França i la Champions League al 2029 al Camp Nou...

Aquest país, senyores diputades i senyors diputats, és un país per sentir-nos orgullosos. És un país carregat d'empenta. És un país preparat per assumir la seva pròpia ambició, per desplegar tot el seu potencial i per actuar amb determinació davant els reptes que venen. És la Catalunya que vol liderar Espanya i ser referent a Europa.

El futur, però, també necessita actitud. Actitud positiva i actitud pro-activa. El futur no necessita triomfalisme perquè el triomfalisme consisteix a negar els problemes. Els problemes cal reconèixer-los, afrontar-los i solucionar-los. Som ambiciosos i tenim esperança. Si apuntem alt i afrontem el futur amb confiança ens adonarem de les oportunitats que tenim.

Benvingudes siguin, per suposat, totes les crítiques. Son el millor estímul per a millorar. De la mateixa manera els dic que Catalunya no necessita buscar enemics per avançar. Catalunya necessita aliats i, alhora, mostrar-se com aliada. És així com entenc la manera de governar i de millorar Catalunya. És així com Catalunya ha tornat a Europa i és així com la Generalitat ha tornat als ajuntaments. Avui, cadascun dels 947 municipis saben que compten amb una Generalitat al seu costat. Amb el PUOSC i amb el Pla de Pobles.

Amb una mirada específica sobre els municipis rurals, amb el consens d'aquesta cambra per facilitar que un municipi de menys de 2.000 habitants no estigui subjecte a les mateixes complexitats que la ciutat de Barcelona. Amb el Pla de Barris més ambiciós. En breu anunciarem els municipis beneficiats en la segona convocatòria.

Amb els acords que assolim a través de les comissions bilaterals amb les nostres capitals de Barcelona, Tarragona, Lleida i Girona i ciutats com Badia del Vallès, Sabadell, L'Hospitalet de Llobregat i Terrassa. Aliances, col·laboració, vincles. Vincles que neixen del coneixement mutu, de la proximitat i d'esborrar fronteres sovint construïdes en l'imaginari però que no responen a la realitat. Així ho constato d'ençà que vaig visitar el primer poble com a president de la Generalitat, Castell de Mur, fins a la darrera visita a Sabadell. I també al municipi de La Zarza, a Extremadura.

Parlant amb el seu alcalde nascut a Granollers, xerrant amb els veïns i veïnes gairebé tots tenien familiars a Catalunya, vaig constatar la gratitud i el respecte vers Catalunya. Vaig constatar l'enorme abisme entre la fraternitat real que compartim amb tants pobles d'Espanya i la confrontació buida instal·lada en el debat públic. Catalunya, el país sencer, no pas el Govern sol, sinó el conjunt del país, té per davant grans reptes.

Senyores diputades i senyors diputats, les decisions que prenem avui dibuixaran la propera dècada. Com ara aprovar el nou finançament autonòmic: Hem patit massa anys d'un model caducat i d'una manca de valentia política per afrontar la seva reforma. Catalunya ha complert amb la seva responsabilitat: ha acordat una molt bona proposta, la única sobre la taula, en què tothom guanya.

No podem eternitzar més el debat. Cal decidir: volem perdre 4.700 milions d'euros per a la nostra sanitat, l'educació i els serveis públics? L'estima al país es mesura per la capacitat de compromís, d'assumir responsabilitats quan toca, quan arriba el moment de la veritat. És l'hora de la coherència, del deure i de la valentia.

"Nosaltres hem de ser l'avançada del benestar, de la prosperitat i de la democràcia de tots els pobles d'Espanya". Son paraules del president Tarradellas just acabat d'arribar a Catalunya,

pronunciades al balcó de la Generalitat davant d'una plaça Sant Jaume a vessar. Avui, en ple segle XXI, Catalunya hem de ser l'avançada per a la resta de països d'Europa i del món. I ho serem.

Catalunya ho té molt a dir, molt a aportar i molt a guanyar. Guanyarem si preparem el país des de la unitat. Hi ha interessos de tota mena perquè els catalans i catalanes estiguem dividits. No els hi fem el joc. Apel·lo a totes les forces polítiques democràtiques a preparar Catalunya per aquest món en plena refundació. Demano als meus conciutadans i conciutadanes, que cadascú doni el millor de si mateix. Aquest Govern ho seguirà fent. Em sento orgullós del compromís dels consellers i conselleres. Convertim el “jo soc aquí” del president Tarradellas en un “ja som aquí” col·lectiu on tothom si senti representat. Tenim el millor projecte per fer-ho: es diu Catalunya.

Moltes gràcies.